

ROSA PEROY
@RPEROY

POSEU LES URNES ON PERTOCA

L'Església catòlica accepta a contracor la incineració dels difunts des del 1963 —ves quin remei!— encara que recomani més l'enterrament amb taüts. Des d'aleshores, sembla que els fidels s'han desmelenat i s'apunten cada cop més a fer l'últim *happy hour* passant pel crematori. Alguns acaben viatjant per terra, mar o aire o dins una urna damunt de la llar de foc, al costat de la foto de boda o de la sevillana vestida de *faralades*. Els més transgressors —i amb possibles— acaben convertits en pedres precioses (*sic*). I això sí que no. Perquè un cadàver no és una propietat privada i què ens hem cregut, que això de retornar a la natura via foc enlloc de via cuc, o acabar en un penjoll "*no es bien*", que deia l'enyorat Jòhann. Sembla que aquestes pràctiques malaltisses poden fer que els fidels —als que deuen pressuposar escassament intel·ligents— caiguin amb equívocs panteistes, naturalistes o nihilistes. A algunes mentalitats pròpies del pleistocè el terme *urna* els fa sortir l'eczema. I si no que ens ho diguin als catalans, que fa temps que demanem que ens deixin utilitzar-les per decidir lliurement —amb cos i ànima— si volem volar lliures o obeir l'amo totpoderós que ens diu "calla i jeu!", això sí: al cementiri.